RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 95.074 van 2 mei 2001
in de zaak A. 91.046/XIV-2138.

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. QUINTELIER,
kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,
Plantin & Moretuslei 141

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.
ENDFIELD

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Sierraleoonse nationaliteit, op 17 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 1999 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere

procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 10 augustus 1999 en verklaart zich vluchteling op 23 augustus 1999.

1.2. Op 6 december 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 februari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Aan betrokkene werd op 7 januari 2000 op haar gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.
> Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 december 1999.
> De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...).".

2. <u>Over de gegerondheid van het beroep</u>.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel aanvoert wat volgt :

"3. Schending Van De Beginselen Van Behoorlijk Bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES M, Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.V. St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946) - (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

* Op 18 februari 2000 betekent de Dienst Vreemdelingenzaken verzoek(st)er via de Commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen.

Dit bevel kwam echter tot stand zonder enig direkt en persoonlijk contact met verzoeker.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat hier volledig naast de eigenheid van het dossier, doch gaat automatisch voort op de bevindingen van de Commissaris-generaal.

* Er dient gelet op de bestreden beslissing, waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 februari 2000 van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bevestigd, voor verzoek(st)er haar leven te worden gevreesd.

Dit gegeven werd trouwens in gelijkaardige zaken herhaaldelijk erkent door de Commissaris-generaal zelve, wanneer deze stelde in een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf 'De Commissaris-generaal meent evenwel dat in de huidige omstandigheden aanbeveling verdient betrokkene, gezien de toestand in diens land van oorsprong, niet naar dat land terug te leiden'.

Het zou strijdig zijn met de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur indien de Dienst Vreemdelingenzaken dit advies plomp naast zich neer legt.

Een behoorlijk bestuur dient immers rekening te houden met het deskundig advies van de geëigende adviesorganen.

Wanneer ze dat niet doet, dan is het niet meer dan behoorlijk dat ze haar afwijkend gedrag ver-

klaart, hierbij rekening houdend met alle elementen van het dossier, quod non in casu.

Mocht ze dit, per impossibile, toch gedaan hebben, dan is het uiteraard onbehoorlijk van haar om de neerslag van haar toetsing aan verzoek(st)er in de bestreden beslissing niet kenbaar te maken, en alzo verzoek(st)er in het ongewisse te laten.

* De Dienst Vreemdelingenzaken betekent de bestreden beslissing in het Nederlands, terwijl verzoek(st)er deze taal onmachtig is.

Dit alles maakt een onbehoorlijk gedrag uit van de Dienst Vreemdelingenzaken.

* Verzoek(st)er haar dringend beroep werd door de Commissaris-generaal onontvankelijk en ongegrond verklaard, zonder dat haar de kans werd gegeven haar persoonlijke situatie te benadrukken.

Ook naar aanleiding van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan verzoek(st)er niet voldoende de kans gegeven haar situatie toe te lichten.

De bestreden akte van de Commissaris-generaal is dus veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

* Daarenboven gaat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid te buiten, wanneer hij de bestreden beslissing baseert op art. 52, par. 2, 4e Wet 15.12.80.

Dit artikel is immers voorbehouden voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Commissaris-generaal overschrijdt hier op een tergende wijze zijn bevoegdheid.";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoekster tot stand zou zijn gekomen; dat verzoekster voorbijgaat aan de kansen die haar werden geboden tijdens de asielprocedure om haar persoonlijke situatie uiteen te zetten "in een direct en persoonlijk contact"; dat zij werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en, naar aanleiding van haar dringend beroep, daartoe werd uitgenodigd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor zij echter verzuimde op te dagen;

Overwegende dat er geen rekening zou gehouden zijn met het advies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om "betrokkene niet naar zijn land van oorsprong terug te leiden, gezien de toestand aldaar"; dat verzoekster op geen enkele wijze aanduidt waarop zij deze bewering steunt gezien het advies van het Commissariaat-generaal precies het tegenovergestelde bevat;

Overwegende dat, wat de taal van de beslissing van de Commissaris-generaal betreft, dient opgemerkt te worden dat verzoekster ten tijde van haar asielaanvraag een verklaring heeft ondertekend waarin zij erkent erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin haar asielaanvraag onderzocht zou worden het Nederlands is;

Overwegende dat verzoekster stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte werd gesteund op "artikel 52, par. 2, 4e Wet 15.12.1980" en dat dit artikel zou zijn voorbehouden aan de Dienst Vreemdelingenzaken; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal twee mogelijkheden biedt, met name ofwel bevestigt hij de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken ofwel verklaart hij de vluchtelingenaanvraag ontvankelijk en is verder onderzoek noodzakelijk; dat het bevestigen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken noodzakelijkerwijze een evaluatie inhoudt van de onontvankelijkheidsgronden opgesomd in het voornoemde artikel;

Overwegende dat er kan aangenomen worden dat geen van de aangevoerde redenen schending van de zorgvuldigheidsplicht uitmaken; dat het eerste middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel aanvoert wat volgt :

"4. Schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991)

'Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...'.

'Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)'.

De beslissing van de Commissaris-generaal is het voorbeeld van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering.

De beslissing van de Commissaris-generaal is enkel en alleen gebaseerd op de afwezigheid van verzoek(st)er en andere proceduriële elementen, zonder dat verzoek(st)er de kans werd gegeven enige toelichting te geven.

Een individuele benadering van het specifiek geval van verzoek(st)er ontbreekt hier in elk geval.

De beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen is in strijd met de Wet van 29 juli 1991.";

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert, met name het gebruik maken van een "stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering" en dat er geen link werd gelegd met de eigenheid van de toestand van verzoekster; dat echter op geen enkele wijze wordt verduidelijkt in welke zin en op welke manier de Dienst Vreemdelingenzaken meer rekening had moeten houden met de "eigenheid van de toestand van verzoekster" wanneer verzoekster niet ingaat op de uitnodiging tot een bijkomend verhoor; dat deze

uitnodiging precies bedoeld was om verzoekster toe te staan "de eigenheid van haar toestand" nader toe te lichten; dat de beslissing van de Commissaris-generaal niet enkel op haar afwezigheid werd gesteund; dat de bestreden beslissing niet aangetast blijkt te zijn door een gebrekkige motivering; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee mei tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**